

—hvordan forholder vi oss til temaet 'designkritikk' når vi i økende grad designer tjenester, og stadig færre gjenstander?

—trenger verden virkelig flere objekter? Trenger brukerne enda lengre reoler med hyllevarer?

—trenger vi designere til å hjelpe folk å utvikle løsninger, eller til å hjelpe dem å definere problemer?

Du inviteres herved til å delta i en dagslang prosesskonferanse ved Kunsthøgskolen i Oslo [KHiO]. Målet med dagen er at vi sammen skal finne ut hva designkritikk egentlig er. Vi skal bruke lek som metode, komme opp med en masse ideer, organisere dem i en mindmap, og lage en tidsplan.

Neste gang vil det være en annen designskole som tar stafettpinnen videre—f.eks. skolen der du holder til—helt til vi kommer frem til en kravliste som synliggjør oss overfor næringslivet og offentlig sektor. En kravliste til kvalitet i design som setter en norsk standard basert på rådende designpraksis.

Det er viktig at skolene blir synlige i offentlig og privat sektor, som innovative spydspisser i norsk økonomi. Og at det også oppstår en positiv konkurranse mellom skolene som bare kan resultere i stadig mer interessante tjeneste- & produktlinjer. Miljø og likestilling bør bli konkurranseutsatte tjenesteområder.

Idag er det mye som tyder på at designskolene må omstille seg, for å overleve på sikt og ta vare på gammel kunne. En standard for designkvalitet, utviklet ved norske designskoler, bør derfor rette søkelyset mot konkurranser, utstillinger og messer, og arbeide for å øke oppmerksomheten rundt norsk kvalitet.

Skolene bør samarbeide om å fremme norsk designstandard gjennom landets ambassadenettverk. Vi bør også arbeide for at Norsk designråd i større grad formidler det som rører seg i norske fagmiljøer, og blir en funksjonell kanal for skolemiljøene og deres nettverk blant næringsdrivende designere.

Visjonen er at norske designskoler er vevd inn i et nettverk av tjenesteytere, der de har et potensial til å fungere som nav og formidle prosjekter i grenselandet mellom innovasjon og FoU. Skoler med Masterstudier og PhD programmer, eller tilsvarende, har reelt denne muligheten.

Dette forutsetter imidlertid at designskolene drives etter en forretningsmodell som tillater skolen å fungere som et nav også mellom offentlig og privat sektor, og i større grad stimulere til stiftelsen av start-up selskaper som er assosiert med skolene, formidle prosjekter [outsourcing], og åpne for sponsing.

I sum, vil utviklingen av designskolene som reelle samfunnsaktører bidra til en helt annen offentlig oppmerksomhet enn det som er tilfellet i dag. Med økt oppmerksomhet og nye virkefelt for designfagene vil det utvikle seg helt nye diskusjoner i dagsaviser og i den kulørte pressen. En ny designkritikk.

Designkritikk ligger utenfor skolenes domene: den skal overlates til andre. Ellers får vi et abilitetsproblem. Man skal ikke sette bukken til å passe havressekken. Vi må utvikle oss på det vi kan bli gode i, og få skolenes volum—i antallet studenter og prosjektomløp—til å passere en kritisk masse.

Det som er viktig for skolene er å bli aktører man er nødt til å regne med i utviklingen av tellekanter for kvalitet i design, som skole og prosjekt kan saklig måles på. Det er viktig at disse tellekantene har et faglig fundament og ut-spring i den praktiske kompetansen og erfaringen som utvikles ved skolene.